

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014
pàgines 5 a 13

1MAIG

**CONTRA LA POBRESA
LABORAL I SOCIAL**

+ ocupació
+ convenis
+ salaris

MANIFESTACIONS

BARCELONA 11.30 h Rda. Sant Pere / Pg. de Gràcia

TARRAGONA 11.30 Estàtua dels Despallats

GIRONA 12.00 h Pl. Independència

LLEIDA 12.00 h Pl. del Treball

TORTOSA 12.00 h Pl. del Carrilet

#1MAIG2014
CCOO

Manifest del 1r de Maig a la pàgina 4

Acord en el metall de la província de Barcelona

La vaga del sector del metall de la província de Barcelona, prevista per als dies 29 d'abril i 6 de maig, va quedar desconvocada gràcies a l'acord signat el passat divendres entre CCOO, UGT i la patronal del sector. Aquest acord suposa el desbloqueig en la negociació del conveni col·lectiu després de 16 mesos de la finalització de la seva vigència. L'acord ha prorrogat el conveni fins al desembre del 2015, desenvolupa les matèries de negociació del conveni i recull increments salarials del 0,2% per a l'any 2013 i del 0,5% per als anys 2014 i 2015. L'acord també recull el pagament dels endarreriments salarials del 2012, que van ser motiu de conflicte jurídic, amb una sentència que donava la raó a la part sindical. CCOO valora positivament aquest acord, que posa en valor la capacitat de negociació i mobilització dels sindicats majoritaris i dels treballadors i treballadores del sector. ■

Multa a l'aeroport de Girona per les carències de seguretat

Després de les denúncies presentades per CCOO, la Inspecció de Treball ha multat amb més de 4.000€ l'aeroport de Girona per fer cas omís dels requeriments perquè corregís diverses irregularitats en relació amb el servei de salvament i extinció d'incendis, centrals elèctriques i servei de pista i plataforma. CCOO creu que és una greu irresponsabilitat, per part de la direcció de l'aeroport, permetre aquestes situacions, que posen en risc la seguretat de les operacions aèries i de les persones. Tampoc es pot acceptar que Aena, que és un dels principals gestors aeroportuaris del món, destini diners a multes i no a solucionar els problemes. CCOO seguirà denunciant i vetllant per la seguretat dels passatgers i dels treballadors i treballadores de l'aeroport de Girona, i contra la falta de mitjans. ■

La consellera de Benestar i Família rep un escrit amb les reivindicacions de les persones dependents

Divendres passat, els sindicats CCOO, UGT i USOC, juntament amb la Plataforma Unitària de la Gent Gran de Catalunya (PUGGC), van convocar una concentració davant la Conselleria de Benestar i Família amb l'objectiu de lliurar a la consellera una carta sobre les mancances i la realitat de les persones dependents. Els convocants van exigir també una avaluació del grau de discapacitat, el pagament dels endarreriments als perceptors de les prestacions de la llei de dependència i la recuperació de la prestació econòmica vinculada al centre residencial, i es van manifestar contra les retallades en serveis socials i d'atenció a les persones dependents. ■

CCOO de Catalunya convoca centenars d'afectats pels endarreriments en el cobrament del Fogasa a presentar reclamacions davant la Delegació del Govern

Davant dels endarreriments en el cobrament de les prestacions del Fogasa (Fons de Garantia Salarial), que estan afectant milers de treballadors i treballadores a Catalunya, en alguns casos amb retards de més de dos anys, CCOO va convocar molts dels afectats a presentar escrits a la Delegació del Govern per reclamar el pagament d'aquestes prestacions. La convocatòria va tenir lloc el passat dijous, 24 d'abril, a la Delegació del Govern de Barcelona.

A Catalunya, hi ha més de 52.000 persones que esperen cobrar del Fogasa després de perdre la seva feina i no haver rebut part dels salaris

i les indemnitzacions que hauria d'haver pagat l'empresa. Els retards de l'Administració en el pagament i les retallades aplicades en les prestacions, però, estan provocant situacions dramàtiques per a molts treballadors i treballadores. CCOO reclama al Ministeri de Treball una solució urgent.

El passat 13 de febrer ja van tenir lloc arreu de l'Estat concentracions i manifestacions per protestar contra els endarreriments i les retallades en la prestació del Fogasa, que té la missió fonamental d'abonar als treballadors i treballadores assalariats la part del salari i les indemnitzacions pendents de pagament per part de l'empresari, per declaració d'insolvència o concurs de creditors de les empreses, amb uns límits que la llei fixa en tres mesos des de la sol·licitud de la prestació. Aquest termini, però, s'està superant en molts casos de manera insostenible per a molts treballadors i treballadores, que, a part de perdre la feina, deixen de percebre els salaris i les indemnitzacions a què tenen dret. ■

Una delegació de CCOO assisteix a l'acte de concessió de la Creu de Sant Jordi

El passat 22 d'abril va tenir lloc l'acte de concessió de les creus de Sant Jordi a les organitzacions i persones premiades enguany per la Generalitat de Catalunya, entre elles, CCOO. Una delegació del sindicat, encapçalada pel secretari general, Joan Carles Gallego, va assistir a aquest acte, en què es va fer un reconeixement a la tasca feta durant 50 anys pels homes i les dones de les Comissions Obreres a favor de la millora de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores i a la seva lluita per la defensa dels valors democràtics, nacionals i socials de la ciutadania de Catalunya. El lliurament de la Creu de Sant Jor-

di a CCOO –durant gairebé quatre dècades primera força sindical de Catalunya– coincideix amb el 50è aniversari de la seva fundació, concretament el 20 de novembre del 1964. ■

PARTICIPA AMB CCOO A LES XARXES SOCIALS

www.twitter.com/ccooatalunya
www.youtube.com/ccooatalunya
www.facebook.com/ccooatalunya

CCOO alerta que l'any 2014 comença amb menys persones actives, menys ocupació i més atur

El 75% de la reducció de l'atur del primer trimestre del 2014 correspon a la pèrdua de població activa per la disminució de la població total i l'augment de les persones desanimades. Augmenta la precarietat amb la destrucció de l'ocupació indefinida.

Els resultats de l'Enquesta de població activa (EPA) del primer trimestre del 2014 indiquen que el nombre de persones aturades a Catalunya ha augmentat un 0,1% respecte del trimestre anterior, és a dir, hi ha 700 aturats i aturades més, que deixen un total de 840.200 persones sense feina. A Espanya, la xifra d'aturats és de 5.933.300, amb una taxa d'atur del 25,9%. La taxa d'atur a Catalunya continua sent elevada i se situa en un 22,1%, 0,2 punts percentuals més que el trimestre anterior i 2,4 punts percentuals menys respecte del 2013. Cal dir que els homes han augmentat l'atur en 9.100 efectius i un 2% més, mentre que les dones han reduït l'atur en 8.500 dones aturades i un 2,2% menys. Respecte a ara fa un any, l'atur s'ha reduït en 108.800 persones, xifra que representa una disminució de l'11,5%. Això es tradueix en 64.200 homes i 44.600 dones aturades menys.

Pel que fa a les dades de població ocupada, en aquest primer trimestre del 2014, l'ocupació s'ha reduït en 38.100 persones respecte del trimestre anterior. En aquest cas, l'ocupació ha caigut un 1,3%, mentre que a la resta de l'Estat la tendència, també decreixent, s'ha traduït en 184.600 persones ocupades menys i un 1,1% menys. En termes interanuals, l'ocupació ha augmentat en 27.500 persones, increment que significa un 0,9%. La taxa d'ocupació per al primer trimestre del 2014 és del 48,7% a Catalunya. Aquesta xifra representa 0,5 punts percentuals menys que el trimestre anterior, i 0,9 punts percentuals més que l'any 2013. Per províncies, Tarragona registra la taxa d'atur més

elevada, amb un 26,2% el darrer trimestre de l'any, seguida de Girona (25%) i Barcelona (21,6%). Lleida se situa en un 16,4%.

El primer trimestre del 2014, el nombre de persones assalariades amb contracte indefinit es redueix en 30.200 respecte a ara fa un any, mentre que s'incrementa el nombre de persones amb contracte temporal en 34.000 persones assalariades més. Aquesta tendència evidencia una clara precarització de les condicions de treball, lluny d'una millora del mercat de treball i de l'increment de l'ocupació estable i de qualitat.

CCOO de Catalunya exigeix un canvi de rumb en les polítiques públiques que incentivi l'activitat econòmica i la generació d'ocupació, alhora que es garanteixi la protecció de les persones. Les reformes laborals fan augmentar les diferències al mercat de treball i precaritzen l'ocupació. Aquesta precarització, per la destrucció de contractes indefinits, perpetua el model de creixement econòmic que va portar-nos a la situació crítica de la nostra economia i del nostre mercat de treball i condemna moltes persones ocupades a la pobresa. CCOO exigeix la implementació immediata de la renda garantida de ciutadania (RGC) i l'adaptació de la renda mínima d'inserció (RMI) a les necessitats actuals de les persones sense ingressos. La pèrdua de població activa per l'èxode de persones en edat de treballar i pel desànim és una mostra de l'estat de salut del nostre mercat de treball, que cal capgirar mitjançant polítiques d'impuls econòmic per generar oportunitats laborals al nostre país.

CCOO reclama la retirada de la llei de mútues en el Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball

CCOO va dedicar el Dia Internacional de la Salut i la Seguretat en el Treball, el 28 d'abril, a posar en valor el treball dels delegats i les delegades de prevenció a les empreses en defensa de la salut dels treballadors i les treballadores. Les dades de sinistralitat laboral són preocupants, ja que pugen allà on creix l'activitat, com és el cas del sector de serveis i, en especial, entre les dones. CCOO va dedicar, però, la jornada a demanar la retirada de la llei de mútues, per

injusta, inútil, ineficaç i inconstitucional. CCOO va impulsar una acció reivindicativa davant la Generalitat, on mitjançant una breu representació es van explicar els elements més negatius d'aquesta llei, que vol mercantilitzar les baixes laborals. També es va lliurar un escrit al president de la Generalitat perquè el Govern de Catalunya es posicioni en contra d'aquesta llei. CCOO va recordar novament que amb els sindicats el treball és més segur. En aquest enllaç trobareu un informe on el sindicat valora els continguts de la nova llei de mútues:

<http://bit.ly/1nZ8X7r>

La productora Pandora BOX TV demana suport per fer un documental que dona eines per lluitar contra la corrupció

La proposta que presenta la productora audiovisual Pandora Box TV és en si mateixa un recull del que la ciutadania està reclamant als seus governants des de fa molt temps: transparència i mitjans per lluitar contra el flagell de la corrupció. Cal donar veu a qui denuncia, i és necessari oferir les claus per lluitar contra la corrupció. T'hi uneixes?

Es tracta de dur a terme el documental *Corrupció, l'organisme nociu*, que pretén anar més enllà de la denúncia i aportar les claus, els mecanismes i els canvis que s'han d'abordar per fer un sistema sòlid i impermeable davant la corrupció. Per això, comptarà amb destacades personalitats i experts en diferents àmbits i que han volgut formar part d'aquesta contundent iniciativa.

Els problemes que ha tingut la productora per trobar el finançament per fer el documental, lluny de desmotivar-la, l'han portat a trobar noves vies per dur a terme aquest projecte. Al web que han creat, els ciutadans i ciutadanes podran fer les seves aportacions des de 10 € i convertir-se, així, en productors i formar part d'una iniciativa que cerca fer un pas endavant enfront de la manca d'acció, compromís i lideratge dels nostres governants, per lluitar contra aquest flagell.

www.corrupcioorganismenociu.com

El documental també donarà veu a testimonis que han patit i denunciat la corrupció, i que, com a conseqüència d'això, estan pagant un elevat preu, com l'aïllament social, familiar i laboral.

No us podeu perdre el tràiler: només són 2 minuts que no us deixaran indiferents

<http://bit.ly/1lxjwyY>

En el fons de la corrupció hi ha una qüestió ètica i social que cal eradicar. Per això, és responsabilitat de tots lluitar-hi en contra i evitar la queixa estèril.

La campanya per buscar el finançament acabarà a mitjan mes de maig. Ens ajudes? ■

Pandora Box TV

Manifest unitari 1r de Maig de 2014

CONTRA LA POBRESA LABORAL I SOCIAL: MÉS OCUPACIÓ, MÉS CONVENIS, MÉS SALARIS

El Primer de Maig, Dia Internacional del Treball, els treballadors i les treballadores del món sortim al carrer per reivindicar drets laborals i socials per a tothom i per rebutjar l'atur, les desigualtats, la pobresa mundial i el desequilibri en la distribució de la riquesa, fruit d'una globalització sense drets i d'unes polítiques fetes per servir els interessos del poder econòmic i financer i no al servei de les persones. Alhora, volem expressar la nostra solidaritat amb les persones treballadores i sindicalistes que pateixen agressions, són assassinades o moren per les condicions en què treballen, com va passar fa un any als treballadors i treballadores del tèxtil de Bangla Desh.

Sis anys després de l'inici de la crisi financera mundial i de l'esclat de la bombolla immobiliària al nostre país, les polítiques d'austeritat imposades a Europa per la troica han provocat l'estancament de l'economia i han fet incrementar l'atur, la pobresa i les desigualtats. Unes polítiques que promouen la privatització i la mercantilització dels serveis públics així com la debilitació de la negociació col·lectiva i de la concertació social, i que retallen salaris, pensions i prestacions socials. Per això, des de CCOO i UGT de Catalunya, juntament amb la Confederació Europea de Sindicats, reivindicuem un canvi de rumb per a Europa amb polítiques que promoguin un canvi de model productiu, amb un pla d'inversions que creï ocupació de qualitat i amb la defensa del model social europeu, i fem una crida als treballadors i les treballadores a participar a les eleccions del 25 de maig i a votar aquelles opcions que defensin un model europeu basat en el progrés social.

A Espanya i a Catalunya les polítiques de retallades i privatitzacions han destruït avenços aconseguits gràcies a moltes lluites laborals i ciutadanes i estan configurant una societat més desigual, més pobra i més precària. Les dades així ho demostren: entre el 2008 i el 2011 la renda mitjana de les llars catalanes ha caigut un 7,6% i la taxa de risc de pobresa ha passat del 19,5% al 26,7%.

L'atur continua sent el primer problema del país i l'allargament d'aquesta situació deixa moltes persones sense ingressos ni possibilitats de treballar. Hi ha 500.000 persones a Catalunya que no reben cap subsidi ni prestació i 250.000 llars amb totes les persones aturades. El jove continua patint una situació greu d'atur i precarietat que n'impedeix l'emancipació personal i el desenvolupament professional, i que aboca milers de joves a l'emigració.

La situació laboral de les dones continua empitjorant. Augmenta l'atur femení per la destrucció d'ocupació dels serveis fruit de les retallades del Govern i s'incrementa la bretxa salarial en relació amb els homes per la precarització de les feines que ocupen. Alhora, moltes dones estan patint el flagell social de la violència masclista que fa que ja hi hagi 6 dones mortes a Catalunya aquest any. Cal un pla de xoc davant l'augment de la violència masclista i tolerància zero!

Les persones immigrants veuen com els seus drets bàsics queden retallats com a conseqüència de la seva situació d'atur i cauen, en molts casos, en l'exclusió social. Així mateix, rebutgem la política de repressió policial del Govern del PP davant l'arribada de persones immigrants i reclamem una política d'immigració d'àmbit europeu que doni resposta a la situació de les persones que fugen de la misèria i les guerres, i als moviments de població dins la UE.

La reforma laboral del PP, amb el suport de CiU, ha facilitat la destrucció d'ocupació, les rebaixes salarials, l'empitjorament de les condicions de treball i el bloqueig i la pèrdua de vigència d'alguns convenis col·lectius. S'ha carregat sobre els treballadors i les treballadores la devaluació interna del país que s'ha produït per fer front a l'ajust per tapar el forat financer provocat per la crisi immobiliària. El resultat: 500.000 llocs de treball destruïts i augment de la precarietat i la pobresa laboral per la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris i el fort increment del preu dels serveis bàsics, com la llum, l'aigua o el transport.

Alhora, estem vivint un retrocés en els drets i les llibertats democràtiques, i una greu crisi institucional. La criminalització de les protestes ciutadanes i de l'exercici del dret de vaga, com les acusacions als sindicalistes d'Airbus; els projectes de modificació de les lleis de seguretat ciutadana i del Codi penal, el projecte de reforma de la llei de l'avortament, i la falta de resposta davant dels casos de corrupció política i econòmica, posen en risc les institucions democràtiques i fan augmentar la desafecció ciutadana cap a la política.

A Catalunya la crisi institucional provocada per la sentència del Tribunal Constitucional en relació amb l'Estatut, juntament amb les polítiques recentralitzadores del PP i els atacs a la llengua i la cultura i el model d'escola catalana, han fet que la majoria de la població estigui a favor del dret a decidir el seu futur. UGT i CCOO de Catalunya estem plenament compromesos amb el dret a decidir i, alhora, reivindicuem la construcció d'una Catalunya social amb més justícia, equitat i igualtat d'oportunitats per a tothom i demanem a la política que doni resposta a aquest desig de ser consultat que expressa el poble català.

Per això, demanem que:

Cal canviar les polítiques d'austeritat, retallades i privatitzacions a Catalunya, Espanya i Europa per sortir de la crisi i afavorir la cohesió social.

Cal recuperar la demanda interna, amb mesures que promoguin la creació d'ocupació de qualitat, estable i amb drets i la recuperació del poder adquisitiu dels salaris, les pensions i les prestacions. Amb una política industrial activa que afavoreixi un nou model productiu i una ocupació de qualitat.

Cal crear la renda garantida de ciutadania per part del Parlament de Catalunya per a totes les persones que no tenen ingressos mínims i la dació en pagament i el lloguer social per a qui ha perdut l'habitatge.

Cal redistribuir la riquesa col·lectiva amb una reforma fiscal equitativa i progressiva, gravant les rendes de les grans empreses i fortunes i perseguint el frau i l'evasió fiscal.

Cal defensar els serveis públics de qualitat, universals i gratuïts com a garantia de cohesió social, d'equitat i d'igualtat d'oportunitats.

CCOO i UGT de Catalunya instem els treballadors i les treballadores a participar en les manifestacions del Primer de Maig.

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

El 25 de maig se celebren les eleccions al Parlament Europeu. Els diputats i diputades que escollim seran decisius per al futur immediat d'una Unió Europea que avui ja aplega prop de 500 milions de ciutadans i ciutadanes. Al llarg dels darrers anys hem conegut, mitjançant la nostra "Finestra al Parlament Europeu", les opinions dels europarlamentaris sobre diferents temes de l'actualitat. En aquest número de la *Lluita Digital* completem la presentació dels caps de llista amb dues entrevistes: una al candidat pel PSC, Javi López, i, l'altra, al de Convergència i Unió, Ramon Tremosa. El proper 14 de maig, a les 12.30 h, tindrem l'oportunitat de conèixer les seves propostes de ben a prop, en el marc d'una taula rodona que CCOO de Catalunya organitza a la sala d'actes, i en la qual també participaran els candidats d'ERC i d'ICV. ■

RAMON TREMOSA, candidat de CiU

"Els nòrdics, sense dèficit públic i via exportacions industrials de valor afegit, van tenir un 2010 i un 2011 de nassos, i avui tenen taxes d'atur del 4% i del 5% amb creixements de productivitat"

www.tremosa.cat

■ **L'Eurobaròmetre de la tardor del 2013 ens mostra un creixent distanciament i una desafecció de la ciutadania davant la UE. Quina importància hi doneu?**

Això no és fruit de la casualitat. Hi ha hagut un intent deliberat de "brussel·litzar" fracassos nacionals i de nacionalitzar èxits europeus. S'han fet unes campanyes molts curioses. Per exemple, a l'Estat espanyol s'han criminalitzat les caixes d'estalvi, se les ha culpats, se les ha liquidades. En canvi, al nord d'Europa, tots els partits, de tots els àmbits, reconeixen que les caixes d'estalvi han salvat la indústria i el crèdit l'any 2009 i el 2010. També han carregat a la UE culpes polítiques que no té. Per exemple, la política fiscal és únicament i exclusiva responsabilitat dels estats membres. La UE no té cap competència fiscal. La UE, l'any 2010, no tenia cap instrument en forma d'FMI, no tenia cap mecanisme per rescatar un país que havia fet fallida fiscal i l'havia feta tot sol. Mario

Draghi, president del BCE, cada mes i mig, quan ve a la Comissió d'Economia, ho recorda: "Cada país és l'únic responsable de la seva política fiscal i de la seva situació fiscal". Farem un pessim negoci culpant Europa d'una cosa que no ha fet, si hi ha molta abstenció i molts vots a partits antieuro o antieuropeistes.

■ **Potser la ciutadania demana a la Unió Europea alguna cosa més...**

També hi ha un altre element. La UE té un pressupost ínfim, només són 30.000 milions, tres vegades el de la Generalitat, per a 28 països. Això és menys de l'1% del PIB de la UE-28. Obama té 50 vegades més pressupost per fer polítiques federals. No és el cas de la UE, que no recapta cap impost, ni tan sols la taxa de transaccions financeres que la Comissió Europea va proposar com a única taxa d'àmbit europeu. Els catalans sabem molt bé el poder que té un parlament que només gasta, però que no recapta res. Llavors un dia et retallen les transferències, com van fer els socialistes britànics per derrotar Cameron fa un

any, retallant el xec britànic. Llavors la UE diu: jo tinc un pressupost, si vostè me'l retalla, hauré de reduir beques Erasmus, etc. La gent té la imatge que la UE ho pot tot, ho salva tot, ho decideix tot, ho imposa tot, i no és veritat. Aquesta és una informació que per a mi és clau, perquè la gent es pugui fer una idea sobre qui és responsable de la situació de crisi del país. El nord d'Europa va sortir de la crisi ja el 2010.

■ **Les polítiques fiscals que es promouen des de la UE es fixen de manera gairebé exclusiva en la despesa. Diuen que tan sols rebaixant el deute es pot generar confiança. Com analitzeu, vosaltres, aquest plantejament ideològic de l'austeritat?**

Quan entres a l'euro i prens una decisió política et beneficis de la moneda més forta i més estable del banc. Jo no diria que és ideologia, és un principi de civilització. Quan l'SPD pacta amb Angela Merkel, li demana un salari mínim, però no li qüestiona el dèficit zero. És a dir, per a l'esquerra nòrdica, quadrar el pressupost és un principi de

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

civilització. Per què? Ho va dir en Martin Schulz, a Barcelona en un esmorzar amb El Periódico fa un any i mig: “Des de l’any 1945, l’experiència de l’esquerra nòrdica, alemanya i escandinava és que quan en 4 anys un govern triplica el dèficit i el deute genera una bombolla de deute”. Com va passar amb el segon tripartit... Això com es desembossa? Això com s’arregla? Doncs apujant els impostos a les classes mitjanes i treballadores i privatitzant serveis públics. I Martin Schulz deia: “Jo sóc d’esquerres i vull, a 30 anys vista, pensió pública, escola pública i sanitat pública, i, per tant, sóc el primer interessat a quadrar cada any el pressupost per no crear bombolles de deute que acaben d’aquesta manera. Per tant, només augmentaré la despesa pública quan el PIB creixi i la recaptació creixi. I si cau el PIB i la recaptació, retallaré tant com calgui per fer dèficit zero. I això per als verds alemanys, per als verds escandinaus, per als socialdemòcrates suecs, per a l’SPD alemany no és un tema...”

■ Llavors no tenen gaire sentit les polítiques anticíclics...

És clar. L’altre dia posava al Twitter el gràfic d’*El País*: “2014, Espanya, cinquè any consecutiu. Caiguda de dos dígitos del crèdit a les pimes...”. Això t’expulsa empreses solvents, no tenen crèdit, tanquen, i l’atur arriba a més del 20%... El dèficit públic no soluciona una crisi, això és erroni. Ben utilitzats, aquests diners poden ser un gran coixí, però no necessàriament és així. La prova és que els nòrdics, sense dèficit públic, via exportacions industrials de valor afegit, a finals del 2009 es recuperen i tenen un 2010 i un 2011 de nassos. I avui tenen taxes d’atur del 4% i del 5%, i creixement de la productivitat. L’estat del benestar només és possible si hi ha creixement fort de la productivitat i creació de riquesa. No es pot repartir si no s’ha creat abans. I al sud hi ha dinàmiques i qüestions que no només tenen a veure amb la política fiscal: morositat de les administracions, manca de seguretat jurídica en les inversions internacionals, justícia lenta i deficient, fiscalitat imprevisible i depredadora de l’esperit emprenedor, fracàs de les reformes laborals, mà d’obra amb un alt fracàs escolar, inversions ferroviàries no orientades a la política de creixement... Si Espanya té la crisi que té no és tot per culpa

de l’austeritat. Perquè Europa demana que quaderis el pressupost: si vols gastar el 80% del PIB en despesa pública, recapta el 80% del PIB en impostos, no el 20%. Però quadra el pressupost perquè estàs en un grup de moneda única i l’euro no és el dòlar. No hi ha demanda infinita d’euros als mercats internacionals. Per tant, la decisió de les retallades socials no es pren a Brussel·les, es pren al Parlament de Madrid, que és el que té tota la responsabilitat de dir “potser que parem uns anys els AVE i mantinguem les prestacions socials de les autonomies”. I això, per a mi, és molt important.

■ El tema que més preocupa la ciutadania és l’atur. Hem vist com els darrers anys s’ha perdut ocupació i la que s’ha creat és, sobretot, ocupació precària...

Difonem informacions que no es donen mai als diaris. Alemanya no era partidària, quan Grècia menteix amb el dèficit públic i fa fallida, de comprar deute grec. Qui havia de substituir Trichet no era Draghi, sinó que era Webber, que ja feia un any que feia conferències per ser president. Quan França guanya la batalla i es compra deute grec, qui presenta Draghi és només Sarkozy. Angela Merkel diu: “No, no, no. Retirem el nostre candidat i la foto la faràs tu sol. Perquè començaràs comprant deute grec i acabaràs comprant deute italià, deute espanyol, deute portuguès i no resoldràs la crisi fiscal. I si ara Grècia fa fallida i és només la seva responsabilitat, això és un senyal per als altres països, claríssim. I nosaltres no volem una unió de transferències”. Als alemanys, quan tu els expliques: “Ara comprarem deute des del BCE”, tremolen i recorden dues guerres i el nazisme i tot el que ha succeït a Alemanya: la ruïna moral de les classes mitjanes als anys trenta. A Grècia, li han donat 270.000 milions d’euros, que és una xifra que equival a 1,5 vegades el PIB de Catalunya, i això són diners dels ciutadans europeus. Si Grècia no paga aquest agost, la broma de Grècia haurà costat a l’Estat espanyol més que Bankia. A Portugal, li han donat 70.000 milions d’euros, i saps qui estava en contra del rescat de Portugal? Doncs els partits socialistes de Finlàndia, Suècia, Dinamarca... Estaven en contra del rescat perquè deien: “Donareu diners i, en contra del tòpic, no hi ha prou condicionalitat de reformes a fons”. Això

no són ultraliberals neosalvatges, són socialistes nòrdics. Això no s’explica als diaris. Llavors, aquí fem l’exercici fàcil de dir “tot és culpa de l’austeritat”.

■ Però ens interessa especialment el tema de l’ocupació, la destrucció al sud i la precarització al nord, on, a Alemanya, per exemple, hi ha 7 milions de treballadors que han de complementar el seu sou amb ajuts socials per arribar a finals de mes.

Qui crea ocupació són les pimes. Llavors, pregunta’t si les polítiques d’entorn macroeconòmic ajuden les pimes o no. I veuràs al sud una distància brutal. Les pimes no tenen un entorn favorable. Jo conec moltes empreses petites i mitjanes o professionals que treballen menys, perquè si tenen una punta de feina i han de contractar algú, aquest fet els representa un embolic tan gran... i després descontractar és tan complicat que no surt a compte. Per exemple, el grup liberal demòcrata, quan hi ha els partits nòrdics, que són de govern, diu que l’economia no creix amb bombolles immobiliàries com les que proposa la dreta del sud europeu. No creix amb bombolles de deute públic, com a vegades alguns socialistes del sud d’Europa proposen. Creix amb més lliure circulació de persones, de mercaderies, de serveis, de factors de producció i facilitant la feina a les pimes. I per això el programa econòmic d’aquests partits es dedica més al mercat intern i, sobretot, a facilitar tràmits per a les pimes, a crear una fiscalitat que estimuli més... Per exemple, el que està fent el PP és desastrós, fora totes les desgravacions de la quota íntegra de societats. A una empresa que inverteix i innova no la podem tractar fiscalment com una que no fa res. Dóna-li un estímul com estan fent tots els països nòrdics. No totes les empreses són iguals, és soviètic aquest model. Dóna incentius a les empreses que s’esforcen, que arrisquen, que innoven, que milloren, que inverteixen a fora, que inverteixen en formació, o que poden contractar en millors condicions! Arrasar totes les deduccions de la quota íntegra, això és el somni de l’intervencionista. O, per exemple, la morositat empresarial. Que a Espanya hi hagi administracions que paguin a 2 anys explica una part del diferencial d’atur, perquè això mata les pimes solvents, perquè han prestat ser-

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

veis i no cobren. I això és legal i els nòrdics diuen que fins que no ho arreglem, no farem res. És clar, i si la culpa és de l'austeritat estem enfocant malament... Quantes manifestacions hi ha hagut contra la morositat del Govern central espanyol a les pimes catalanes? Zero.

■ **La CES planteja un pla d'inversió, una política d'estímul i demana que es faci una inversió del 2% en l'economia verda. Vosaltres, des de CiU o els vostres companys d'àmbit europeu, proposeu algun estímul a la demanda?**

Sí, és clar. Però Espanya ha fet una cosa que no ha fet ni Grècia, que és expropiar-li les pimes al sector fotovoltaic amb efectes retroactius. Aquest és un tema de vulneració de seguretat jurídica, i l'està duent a terme el Govern espanyol. En el mercat laboral, en el tema de les energies renovables, necessitem moltes inversions que assegurin els motors de creixement d'ocupació, que són les pimes d'alt valor afegit, per millorar l'autosuficiència energètica, que és la gran assignatura pendent d'Europa, i encara més d'Espanya. Resulta que se l'han carregat a Madrid, els governs centrals... Llavors cal que identifiquem, també, on es fa mala política. Jo crec en la confiança... Si a mi l'Estat em fa això, per què he de pagar el mecànic que m'ha arreglat el cotxe i el pintor que m'ha pintat el menjador? Ja ho pagaré. Vull dir amb això que trenques la confiança bàsica perquè la civilització existeixi.

■ **Pel que fa a la legitimitat sembla que el Parlament Europeu ara tindrà unes quantes competències més. El Parlament Europeu pot tornar una part de l'interès que ha perdut el projecte europeu a una bona part de la ciutadania?**

Al partit demòcrata liberal britànic, del nostre grup, que el 2010 tenia un projecte de llei electoral europea, amb llistes europees, elecció directa del president de la Comissió, el van trinxar els dos grans grups, el popular i el socialdemòcrata europeu. Ara han vist que l'abstenció creix brutalment... El 2009 els socialistes van perdre 80 diputats, que ara no recuperaran. I ara el PP perdre 80 diputats. Es quedaran tots dos en 200, mínims històrics, gairebé entre els dos arribaran justet a la majoria absoluta. Ara, a corre-cuita, farem la simulació que el president de la Comissió serà un

eurodiputat, cosa que els tractats no diuen. Els tractats diuen que és el Consell el que proposa. Per tant, compte amb dir que ara sí que escollirem el president perquè els tractats no diuen això. La UE és un club d'estats. La UE no ha aplicat cap impost. Els diputats del Parlament Europeu no tenen iniciativa legislativa. Moltes de les coses que es poden demanar al Parlament de Catalunya o al Parlament de Madrid, o al de França o al d'Itàlia, nosaltres no les podem demanar. Perquè estem en construcció.

■ **Però de totes maneres el treball que desplega el Parlament Europeu és important. Es prenen moltes decisions.**

Sí. I he estat ponent en 15 directives. He fet 1.100 preguntes a la Comissió. He esmenat 400 directives i regulacions i he firmat 300 mocions... M'he ficat a la cuina en informes d'alta competència, en debats europeus, supervisió financera, taxa transnacional, política mediterrània, el balanç d'activitat parlamentària en el Parlament Europeu. Jo m'ho crec i hi hem anat a fer feina. Però veig que molts dies arribes allà i és per tornar-se'n a casa. Això no és un fòrum, i després els estats fan el que volen. Vam aprovar els eurobons. El 2012, al juny. I el Consell ho agafa i ja no hi ha eurobons. La proposta de la Comissió hi era, hi vam donar legitimitat democràtica. Però no hi ha eurobons, perquè els nòrdics van dir una cosa molt assenyada: abans de mutualitzar el risc, cal quadrar pressupost. Espanya té un 10% de dèficit? Doncs, no n'hi ha... I van ser els socialistes els que ho van dir, abans que Merkel.

■ **Un altre tema d'actualitat. Mentre ens diuen que el sistema del benestar no és sostenible demogràficament, tenim la gent esperant a les portes d'Europa per venir a treballar i cotitzar. Cal una política d'immigració europea?**

Totalment. Obama té un pressupost federal i pot fer una política federal de fronteres. A Europa les polítiques d'immigració, com les laborals, són només nacionals. És a dir, qui diu a la Guàrdia Civil "dispari" a la gent que ve nedant no és la comissària Malmström. Però quan va al funeral de Lampedusa i els ministres no hi van, qui surt a la foto amb els taüts és ella, i aleshores sembla que la culpa sigui de la UE. Quina seria la solu-

ció? Acords de lliure comerç favorables als països africans. Això té costos per a Europa en termes d'ocupació... Pregunta-li, a la Unió de Pagesos, com pinta el tractat de lliure comerç amb el Marroc i també als sindicats agraris andalusos. Tractats de lliure comerç amb Àfrica per augmentar la producció allà i retenir la mà d'obra a Àfrica i que es guanyin la vida, perquè és obvi que Europa no els pot acollir. El Govern socialista belga ha expulsat 2.300 europeus. Perquè els nòrdics no estan pels "papers per a tothom". Ahir un article al diari *El País* deia que més de la meitat de francesos i alemanys es mostraven partidaris de posar restriccions a la lliure circulació dintre de la UE, perquè els estats del benestar són només estatals, nodrits només amb impostos alemanys o francesos. El que paga impostos diu "molt bé, però això ha de tenir un límit". Però, és clar, és que els nòrdics no s'enganyen; el benestar social només es nodreix amb impostos del país... això és el que hi ha. I a mi em preocupa molt que aquesta afirmació no arribi clarament, perquè pot reforçar encara més el discurs antieuropeu.

■ **Per acabar, et volíem plantejar una pregunta de caire més personal. Com a professor universitari especialitzat en temes de logística i política monetària...: què és el que et continua atraient del projecte europeu?**

El dia més feliç d'aquests cinc anys va ser el dia de l'aprovació del corredor mediterrani. Jo havia fet llibres sobre el tema l'any 2007 i 2008. Va ser una promesa electoral nostra. He de dir que no té mèrit perquè va ser identificar una oportunitat molt fàcil. És com si dius a un davanter que marqui un gol en una porteria buida a un metre i et passo la pilota. Es va veure molt clarament que tots els països europeus volien el corredor mediterrani, que les grans multinacionals el volien, que la Comissió el volia. Les 33 esmenes dels ports catalans que vaig entrar van ser aprovades totes per amplíssima majoria. He pogut posar un granet de sorra i ha estat molt gratificant perquè no passa sovint que una promesa electoral acabi bé. Dintre d'aquest context advers, veient el procés tal com ha anat, estic content i amb una satisfacció molt gran d'haver pogut culminar aquesta etapa. ■

Ricard Bellera

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

JAVI LÓPEZ, candidat del PSC

“Si volem competir al món ho haurem de fer amb valor afegit, amb coneixement, amb inversions en educació i infraestructures”

■ **Si fem una lectura dels darrers eurobaròmetres veiem com creix la desafecció davant del projecte europeu al conjunt de la UE. Com analitzeu aquest fenomen?**

Els eurobaròmetres ens diuen que, en la percepció que hi ha a Espanya i a Catalunya de les institucions europees, el canvi de confiança és brutal. Hem passat en només 5 anys de 3 de 4 ciutadans que hi confien, a només 1 de cada 4. Aquesta bretxa s'ha consolidat sobretot als països del sud d'Europa i a l'Europa meridional, i això no és casualitat. Què ens ha anat passant? En primer lloc, durant la darrera dècada, en relació amb l'euro, hem anat traspasant sobirania a les institucions europees. Aquest traspàs, però, no ha anat acompanyat de control democràtic, de debat públic. En segon lloc, i ara especialment amb la crisi, s'han donat unes respostes que moltes vegades no escoltaven l'opinió dels ciutadans i ciutadanes, sinó que es feien malgrat el patiment que els provocaven, amb receptes que ha anat imposant la UE i que alguns governs nacionals han aplicat amb molt de gust i amb molt d'entusiasme, com aquí a casa nostra. Però aquestes receptes sabem que estan provocant no només una situació molt injusta, sinó profundament ineficaç aquí, al sud d'Europa.

■ **Aquestes receptes que dius que estan aplicant tenen un marc formal, però també un contingut ideològic...**

Jo crec que les respostes que s'han donat han estat fruit de la correlació de forces polítiques

que hi ha hagut a Europa durant els darrers anys i al fet que hi ha hagut una força política, la del Partit Popular Europeu, que tenia més vots, que tenia més governs nacionals, que controlava la Comissió Europea, amb el Sr. Barroso al capdavant, que tenia la presidència al Consell, amb el Sr. Van Rompuy, i una majoria molt consolidada a escala europea. Fruit de tot això s'han anat imposant unes receptes molt vinculades a la nova tecnocràcia conservadora, és a dir, una política molt monetarista. Què s'ha receptat? El còctel econòmic que ha imposat la UE ha estat molt clar: en primer lloc, l'austeritat pressupostària. La màxima expressió d'això és el que s'ha fet a Grècia, tot i que també al conjunt del sud d'Europa. Una austeritat que no només critiquen els espais d'esquerra sinó fins i tot l'FMI. Una austeritat que provoca recessió, que fa caure els ingressos, que augmenta el dèficit, i tornem un altre cop a la casella de sortida. Això és el que ha passat, i té un efecte devastador també sobre el mercat laboral. En segon lloc, la devaluació interna, sota la lògica que, com que no podem devaluar, l'única manera de guanyar competitivitat a Europa és abaixar els salaris. Això ens sembla una absoluta barbaritat. Primer, perquè si fos per salaris baixos, Haití, per exemple, seria el país més competitiu, i òbviament no ho és. Segon, perquè si volem competir al món ho haurem de fer amb valor afegit, amb coneixement, amb inversions en educació, infraestructures... I, en tercer lloc, la política monetària, que ha estat molt restrictiva, diferent de la que ha aplicat

<http://fjavilopez.tumblr.com/>

la Reserva Federal o el Japó, molt pensada en la inflació sense tenir en compte que l'escenari en què entrem ara és de deflació. L'efecte que ha tingut sobre nosaltres ha estat com apujar la calefacció en un edifici que està en flames. Aquest és el còctel que hauríem de ser capaços de superar i aquestes eleccions són una gran oportunitat perquè hi hagi un punt d'inflexió en les respostes a la crisi.

■ **Les noves competències del Parlament Europeu podran arreglar, tot i que sigui parcialment, el dèficit democràtic que s'ha fet palès en les institucions europees?**

Jo crec que hem fet passos endavant, i s'han de reconèixer. El nostre objectiu és fer del Parlament Europeu l'òrgan que té una fiscalització directa, que té un vot directe, que té un mandat directe i situar-lo en el centre de la presa de decisions de la UE. Aquest és el nostre objectiu. Val a dir que el Tractat de Lisboa situa els processos de codecisió, amb el Consell i la Comissió, com a procés ordinari de decisió. I aquest és un pas positiu. Per això, aquest serà el Parlament Euro-

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

peu que escollim més potent i amb més poder que mai hem tingut, i acompanyat especialment per la possibilitat d'escollir el nostre president de la Comissió Europea, que és, si fa no fa, un govern europeu. Hem tingut un president, el Sr. Barroso, incapaç d'influir en absolutament res. I nosaltres presentem un candidat, jo crec que molt potent, un socialdemòcrata alemany, una de les poques veus autocrítiques que hi ha hagut a la UE durant els darrers anys. El candidat que presenta el Partit Popular Europeu, el Sr. Juncker, ha estat l'encarregat de l'Eurogrup, és a dir, la mà executora de la troica en els rescats. L'home que a l'Eurogrup, fins i tot literalment, escanyava De Guindos (tots en recordem la fotografia). Qui tingui un eurodiputat més, el Partit Popular o el Partit Socialista, serà qui serà al davant de la Comissió.

■ Quines són les vostres propostes econòmiques a escala europea?

Hem de fer dues coses a la vegada. En primer lloc, invertir radicalment les respostes que s'han donat a la crisi econòmica. Què vol dir això? Apostar decididament per la recuperació econòmica i una política expansiva en termes pressupostaris que, sobretot, faci inversions al sud d'Europa i aposti per la creació de llocs de treball. Això és absolutament fonamental. La nostra fórmula per guanyar competitivitat ha de ser mitjançant l'educació, que hauria de representar un 6% del PIB per Estat, mitjançant la inversió en infraestructures i l'apoderament de la ciutadania en termes també professionals. Això acompanyat d'una política del Banc Central Europeu diferent, que assegurí i salvaguardi els estats i el seu deute i acabi definitivament, tot i que sembla superada, amb la crisi del deute sobirà. Això, d'una banda. En segon lloc, hem de decidir què volem que sigui Europa per a aquest segle, ja que encara no ho hem decidit. La nostra opinió és que les eines que vam construir, que vam crear per fer el pacte social, a cada estat nació al segle xx a Europa, a fi de salvaguardar-les, s'han de situar al nivell europeu. I per això cal construir un marc laboral europeu amb drets garantits, un salari mínim interprofessional europeu, un pressupost públic suficientment potent

per ser un pressupost federal. Avui en dia és no més l'1% del PIB i no serveix com a palanca per a la recuperació econòmica. Una harmonització pel que fa a la construcció del pacte social del segle xx al segle XXI, perquè és l'única manera que tenim de salvar-lo.

■ Un dels problemes que tenim per salvar l'ocupació és el problema del flux de crèdit cap a la petita i la mitjana empresa, un crèdit que és molt més car aquí que en altres països i que posa en qüestió, entre d'altres, també la qüestió industrial.

Un dels punts centrals del programa del Partit Socialista Europeu, aprovat fa poc a Roma, parla del compromís per a una reindustrialització a Europa. Estem convençuts que el paper que pot tenir Europa al món és sobretot tenir una indústria potent, que serà diferent de la que vam tenir al segle XX, òbviament, però que exporti fruit del coneixement. Per això, calen inversions de les administracions públiques en un moment de consolidació fiscal que s'està fent de manera errònia. En un moment en què hi ha dèficit per part de les administracions públiques al sud d'Europa, la palanca que pot fer que això canviï són les institucions europees. Però no es pot fer amb l'1% del pressupost, sinó que s'hauria de fer amb una eina central dels estats per poder fer inversions, que és el deute. Fins que no tinguem un deute comú i col·lectiu, els eurobons, no serem capaços de fer-ho. Una de les coses que hem après en aquesta crisi són les dificultats que tenim els 17 o 18 països que compartim la moneda per afrontar el futur si tenim sistemes laborals i sistemes fiscals diferents i no disposem d'un banc central europeu que exerceix de banc central.

■ Finançament implica fiscalitat. Quin és el marge que veu el Partit Socialista Europeu o quines són les prioritats que situaria pel que fa a la política fiscal?

La política fiscal és molt important perquè és una eina fonamental per lluitar contra el que nosaltres creiem que és el principal problema de la nostra era: les desigualtats. La paraula clau per entendre el que passa a Catalunya i a Espanya i

a Europa són les desigualtats. Desigualtats entre classes, entre estats, de gènere i entre generacions. Què li ha passat a Catalunya i a Espanya? Nosaltres, durant la crisi econòmica, hem retrocedit 10 anys en termes de renda per capita, però tenim les desigualtats iguals que fa 30 anys. Hem retrocedit, no una dècada, sinó tres dècades en termes de desigualtats.

El que nosaltres proposem és que siguem capaços d'harmonitzar fiscalment l'espai comú i especialment la zona euro. El que no pot ser és que les empreses se'n vagin a pagar impostos a Irlanda i després es deslocalitzin a l'est d'Europa. Tampoc pot ser que no tinguem una política prou agressiva, com mereixen els paradisos fiscals que tenim aquí al continent. Finalment, hauríem de fer una política que fos intel·ligent a l'hora de distribuir els nostres impostos. Jo crec que Espanya té enormes problemes, té un sistema fiscal que hauria d'abordar una reforma molt profunda, perquè és en el mercat laboral on recau tot el pes del sistema impositiu espanyol. Si volem indústria i tenir un mercat laboral més potent per lluitar contra les desigualtat, haurem de tornar a equilibrar els factors impositius que tenim en termes de capital i treball.

■ Quant al finançament, el Tractat del Banc Central Europeu té funcions molt marcades a l'hora de permetre la inversió i el finançament extraordinari en plans de recuperació.

Jo crec que hi ha mecanismes per fer-ho. És veritat que els tractats diuen el que diuen i que les normes del Banc Central Europeu diuen el que diuen. Però és de sentit comú que l'ocupació i el creixement econòmic siguin també un objectiu per al Banc Central Europeu. Més enllà, però, del canvi, el que ha fet baixar la temperatura, pel que a fa la prima de risc, no van ser les mesures d'austeritat ni les mesures que van prendre els governs nacionals. Van ser les paraules del Sr. Draghi, quan va dir que en darrer terme acabaria salvaguardant la zona euro i va començar a injectar diners als mercats secundaris per comprar deute sobirà. Veiem l'enorme paper que ha fet el Banc Central Europeu. Nosaltres creiem que és raonable que aquesta compra del deute sobirà es faci de manera directa perquè estem deixant

Especial Eleccions al Parlament Europeu 2014

interessos molt baixos als bancs perquè després recomprin els estats. Hi ha una proposta que, a més, ha elaborat Rocard, l'exministre francès, que té a veure amb això. Finalment necessitem eurobons, ja que per compartir patiment també haurem de compartir responsabilitats, no? I això és el que nosaltres estem defensant, perquè a més del deute comú et permet construir inversions per vertebrar el futur. Jo crec que totes aquestes coses són les que pot fer el Banc Central Europeu.

■ Un dels sectors més desconeguts de la política comuna són els partits europeus. Quin valor penseu que aporten els partits europeus a la construcció d'Europa?

Crec que és un valor fonamental, perquè si no tenim projectes polítics europeus, una idea d'Europa determinada, no es podrà construir Europa. I aquesta és una qüestió clau. La nostra postura política és que el que hauríem de fer és rescatar l'ànima del projecte europeu, convertir aquest espai en un espai de dignitat col·lectiva i no en un espai on fa la sensació que el que compartim són els colors dels bitllets. I aquí el Partit Socialista Europeu i la socialdemocràcia hi tenen un paper molt important, perquè o bé construïm una majoria suficient al Parlament Europeu en aquestes eleccions que permeti obtenir la presidència de la Comissió o perdrem 5 anys més, i als ulls de molta gent el somni europeu es pot convertir i s'acabarà convertint en un malson.

■ És probable la gran coalició alemanya a escala europea per fer front a una situació d'emergència?

No, jo crec que de cap manera. Perquè les respostes que s'han donat i que es defensen són radicalment diferents. Jo no estic d'acord amb les coalicions. Alemanya ha tingut sempre una cultura política que té a veure amb aquesta lògica de govern entre tots els partits. Existeix també en els governs federals i té a veure amb la seva cultura política històrica, ja que la gran coalició no és el primer cop que es fa. Nosaltres hem aconseguit, també en el partit socialdemòcrata

alemany, un salari mínim interprofessional per primera vegada a Alemanya. I hem reduït l'edat de jubilació als 63 anys. Tot i que jo no hi estigui d'acord, val a dir que hem aconseguit influir, els socialdemòcrates, a Alemanya. Ja m'agradaria a mi això per al meu país. I el que pot ser criticable... Aquí, al Parlament Europeu, qui tingui un eurodiputat més és qui tindrà la presidència de la Comissió. I, a més, aquí ho sabem tots. El que podem intentar és, l'endemà, utilitzar la gran coalició, si obtenim una majoria al Parlament Europeu. Imaginem que tenim la majoria al Parlament Europeu i la presidència de la Comissió la tingui un socialdemòcrata alemany. La Sra. Merkel es podria trobar en una situació molt incòmoda, perquè serien els mateixos que sustenten el seu Govern els que poden fer caure el seu Govern nacional. Tindria per sobre, per primera vegada, la presidència de la Comissió Europea i una majoria del Parlament Europeu.

■ L'augment de la xenofòbia i del racisme europeu denota moltes mancances, però, sens dubte, una d'elles és que no tenim una política d'immigració comuna...

En primer lloc, s'ha fet referència a un dels greus problemes que comença a patir Europa, i és l'augment dels moviments populistes d'extrema dreta, antieuropeus en moltes ocasions, racistes i xenòfobs, que ensenyen la pitjor cara d'Europa, que també existeix en la seva història. I, en moltes ocasions, hi ha tics que veiem que fan semblar massa aquest continent al dels anys trenta del segle passat. Hi ha una força d'extrema dreta que ara mateix va primera a les enquestes a França, a Holanda i a Àustria, i un partit populista que va segon a Gran Bretanya, segons les enquestes. I això respon a una pulsio de fons que té a veure amb el replegament nacional i el replegament identitari i de rebuig a la immigració. La nostra postura és molt clara. Aquest és un dels grans adversaris. Jo crec que nosaltres hem de construir un espai diferent també pel que fa a la política migratòria. Hem de reconèixer les nostres limitacions, i ser capaços de fixar una política migratòria comuna. Però hem de construir

també un espai de dignitat col·lectiva amb els que som aquí i amb els de fora. El que veiem que ha passat a les fronteres del sud d'Espanya i a la Mediterrània és absolutament deplorable i supera qualsevol límit que tingui a veure amb la dignitat humana. I aquí, nosaltres i els partits d'esquerra hem de ser molt clars, sabent que hi ha d'haver control de fluxos migratoris, que nosaltres tenim unes capacitats limitades, especialment amb la situació econòmica que tenim, i que més enllà de la política de fluxos migratoris, que hauria de ser europea, el que cal és una política de gestió de la diversitat dels nostres països. Perquè els nostres països seran diversos en termes culturals, ètnics, religiosos, d'aquí per a sempre. I si no es gestiona bé aquesta diversitat també hi pot haver problemes amb segones i terceres generacions, com hem vist en altres països.

■ A la darrera pregunta volem llançar un missatge més personal i constructiu. Des del teu propi perfil com a jove europeista què penses que pot aportar Europa?

Jo explico sempre les darreres setmanes que la meva sensació és que, les darreres dècades, Europa havia enviat el missatge de si us esforceu, si treballeu, si treballeu molt, si us sacrifiqueu... els vostres fills tindran un futur millor. Fruit de molt d'esforç i molt de treball, aquesta lògica de progrés ha anat, en termes generals, funcionant, també acompanyada de molta lluita col·lectiva, de molt esforç i de molt de treball per part de molta gent. I aquesta lògica ha permès que gent de la meva generació, gent com jo, tingui oportunitats. Tinc la percepció que ara les institucions europees envien el missatge que ens sacrifiquem molt, en forma de retallades, que treballem més per menys, però que el futur dels nostres fills no els importa. I aquesta és la lògica que cal revertir. Cal expressar a les urnes que és inacceptable. ■